

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/291/2015
Identifikačné číslo spisu:	5113204317
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5113204317.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu V. F. - MURSTAV, s miestom podnikania v Ochodnici 528, IČO: 10 974 296, zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Olosom, so sídlom v Rajeckých Tepliciach, Karola Kašjaka 1, proti žalovanej Sociálnej poisťovni, so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta 8, IČO: 30 807 484, o zaplatenie 1 589,25 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 2C/116/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. februára 2015 sp.zn. 11Co/471/2014, takto

rozhodol:

I. Dovolanie z a m i e t a.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. mája 2014, č.k. 2C/116/2013-48 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 589,25 € s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1 589,25 € od 15. januára 2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia sume 348,93 €. Rozhodol tak s odôvodnením, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu, keď od neho bez právneho dôvodu žiadala a prijala peňažné plnenie ako náhradu škody za výplatu nemocenských dávok poškodenému zamestnancovi žalobcu. Takéto právo žalovanej nebolo možné vyvodiť z ustanovenia § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, nakoľko nová právna úprava účinná od 1. januára 2004 umožňuje žalovanej domáhať sa náhrady výplaty dávok z nemocenského poistenia len voči tretím osobám a nie voči poistenému zamestnávateľovi. Na námietku premlčania vznesenú žalovanou súd nemohol prihliadnuť, pretože žaloba doručená súdu dňa 8. februára 2013 bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej a desaťročnej objektívnej premlčacej doby podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré súd v danej veci, vzhľadom k absencii právnej úpravy premlčania v zákone o sociálnom poistení, aplikoval. Subjektívna premlčacia doba začala u žalobcu plynúť dňom 4. decembra 2012, t.j. dňom doručenia rozsudku Krajského súdu v Žiline z 11. októbra 2012, sp.zn.

9Co/154/2012, z ktorého sa dozvedel, že žalovaná sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila a objektívna premľacia doba začala plynúť od zaplatenia finančnej čiastky žalobcom žalovanej v roku 2008. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 23. februára 2015 sp.zn. 11Co/471/2014, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil (§ 220 O.s.p.) tak, že žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd považoval zistený skutkový stav súdom prvej inštancie za správny, avšak založený na nesprávnej aplikácii ustanovenia § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Bol toho názoru, že k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo najskôr dňom zaplatenia poslednej splátky žalobcu voči žalovanej (22. decembra 2008) a k tomuto dňu sa viaže aj začiatok plynutia objektívnej premľacej doby. Z obsahu spisu nevyplývalo, že by zo strany žalovanej išlo o úmyselné získanie bezdôvodného obohatenia, v ktorom prípade by platila 10-ročná premľacia doba. Žalovaná bola presvedčená o správnosti svojho postupu podľa § 238 zákona o sociálnom poistení a žalobca nepreukázal, že by vo viacerých obdobných prípadoch založených na rovnakom skutkovom a právnom posúdení postupovala v rozpore s citovaným ustanovením. Tento úmysel nie je možné vyvodzovať len z názoru odvolacieho súdu iba v jednom inom súdnom konaní, ktorého právny záver sú navyše záväzné len pre danú vec. Z tohto dôvodu bolo potrebné na vec aplikovať 3-ročnú premľaciu dobu, ktorá uplynula dňa 22. decembra 2011. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p., ako dovolací dôvod uviedol ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (nesprávne právne posúdenie veci súdom). K odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa dovolateľa dôjsť tým, že odvolací súd nepostupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p., v dôsledku čoho nemal možnosť zaujať stanovisko k skutočnostiam odôvodňujúcim iný právny záver odvolacieho súdu. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom spočívalo v aplikácii 3-ročnej objektívnej premľacej doby v zmysle ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, hoci išlo o bezdôvodné obohatenie spôsobené úmyselne, a preto sa mala uplatniť 10-ročná objektívna premľacia doba. Žalovaná konala voči žalobcovi úmyselne, aktívne od neho vymáhala peňažné plnenie, na ktoré nemala právo a popierala podstatu a účel sociálneho poistenia. Z hľadiska subjektívnej premľacej doby bolo nesporné, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel až dňa 4. decembra 2012, t.j. po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu sp.zn. 9Co/154/2012, subjektívna premľacia doba tak logicky nemohla plynúť odo dňa vykonania poslednej platby, ktorú vykonal v prospech žalovanej. Z týchto dôvodov žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie eventuálne, aby ho zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

4. Žalovaná sa k dovolaniu písomne vyjadrila, rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za vecne správne a vady namietané dovolateľom za neopodstatnené. Zdôraznila, že voči žalobcovi postupovala dobromyseľne a v súlade so zákonom, preto je na mieste aplikácia 3-ročnej objektívnej premľacej doby, ktorá uplynula pred podaním žaloby. Poprela vznik bezdôvodného obohatenia, keď nemocenské dávky vyplatené zamestnancovi žalobcu, nepredstavovali ani nenahrádzali žiadnu z dávok vyplácaných z úrazového poistenia, na ktoré by sa nevzťahoval regresný nárok podľa § 238 ods. 3 zákona o sociálnom poistení. Napokon poukázala aj na tú skutočnosť, že žalobca svoju povinnosť voči nej uznal a dobrovoľne splnil, preto jeho záväzok zanikol a nemôže sa už domáhať ochrany svojich práv. Žiadala, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba ako nedôvodné zamietnuť (§ 448 CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd

postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Žalobca dovolaním napadol zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, voči ktorému dovolanie pripúšťalo ustanovenie § 238 ods. 1 O.s.p., preto dovolací súd pristúpil k vecnému preskúmaniu dovolacích námietok.

8. Obligatorne v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. sa najvyšší súd zaoberal procesnými vadami uvedenými v § 237 ods. 1 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a to bez ohľadu na to, či boli v dovolaní namietané alebo nie. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p., ani tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

9. Žalobca v dovolaní výslovne namietal, že došlo k vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., keď odvolací súd nepostupoval vo veci podľa § 213 ods. 2 O.s.p., čím mu znemožnil vyjadriť sa k odlišnému právnemu posúdeniu veci.

10. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd nezistil dôvodnosť týchto námietok žalobcu. V zmysle § 213 ods. 2 O.s.p., ak bol odvolací súd názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a bolo pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzval účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Výzva odvolacieho súdu podľa § 213 ods. 2 O.s.p. bola plnením osobitného druhu tzv. manudukčnej povinnosti, ktorá sledovala zabráneniu vydávania tzv. prekvapivých rozhodnutí odvolacieho súdu z hľadiska právnej kvalifikácie merita veci, t.j. podľa (odlišného ustanovenia) hmotného práva než bolo na vec aplikované súdom prvej inštancie. V prejednávanej veci ale oba súdy nižšieho stupňa aplikovali na vec rovnaké zákonné ustanovenie, a to § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na žalovanou vznesenú námietku premĺčania, keď dospeli k totožnému záveru, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia podlieha občianskoprávnemu režimu premĺčania a dĺžku objektívnej premĺčacej doby posudzovali podľa citovaného ustanovenia. Skutočnosť, že odvolací súd zaujal iný právny názor pri aplikácii toho istého zákonného ustanovenia, t.j. že v danom prípade sa uplatní 3-ročná objektívna premĺčacia doba z dôvodu nepreukázaného úmyslu žalovanej bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu, nezakladala povinnosť odvolacieho súdu postupovať podľa § 213 ods. 2 O.s.p. Preto ani nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti žalobu konať pred súdom, keď odvolací súd rozhodol na základe toho istého zákonného ustanovenia. Žalobca sa k otázke premĺčania svojho nároku a dĺžky premĺčacej doby vyjadril tak v priebehu konania pred súdom prvej inštancie (viď zápisnica z pojednávania pred súdom prvej inštancie z 19. mája 2014, č.l. 42 spisu), ako aj v rámci odvolacieho konania (viď vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovanej zo 17. septembra 2014, č.l. 66-67 spisu). Nebola preto dôvodná ani námietka žalobcu, že sa nemal možnosť vyjadriť k otázkam týkajúcim sa aplikácie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, k dĺžke premĺčacej doby, či k možnej aplikácii 3-ročnej premĺčacej doby, keď tieto skutočnosti boli medzi stranami sporu sporné už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie.

11. Žalobca vytýkal odvolaciemu súdu aj nesprávnosť právneho posúdenia veci a tvrdil, že je daný dovolací dôvod podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani v prípade tohto dovolacieho dôvodu najvyšší súd nezistil jeho existenciu.

12. Žalobca síce v dovolaní namietal aj otázku posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premĺčacej doby odvolacím súdom, je však zrejmé, že len nesprávne pochopil závery odvolacieho súdu, ktorý jeho nárok

nezamietol z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby, či jej nesprávne určeného počiatku, ale z toho dôvodu, že už pred podaním žaloby došlo k uplynutiu objektívnej premlčacej doby. Zároveň odvolací súd vyslovil svoj právny záver, že subjektívna premlčacia doba musí byť naplnená najneskôr s uplynutím objektívnej premlčacej doby, v prejednávanej veci ale 3-ročná objektívna premlčacia doba už uplynula a tak do úvahy mohla prichádzať len 10-ročná objektívna premlčacia doba, pre ktorej aplikáciu však neboli splnené podmienky. Z tohto dôvodu nemalo význam, aby sa dovolací súd zaoberal námietkami dovolateľa vzťahujúcimi sa k počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, ktoré neboli dôvodom zamietnutia žaloby a priamo pristúpil k preskúmaniu správnosti záverov odvolacieho súdu, na ktorých bol jeho zamietajúci výrok založený.

13. Žalobca namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka odvolacím súdom. Podľa jeho názoru sa totiž žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatila úmyselne, preto sa mala uplatniť 10-ročná objektívna premlčacia doba, ktorá v čase podania žaloby ešte neuplynula.

14. Oba sudy nižšieho stupňa správne dospeli k záveru, že premlčanie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 107 ods. 1, 2 OZ). Uvedené vyplýva z toho, že hmotnoprávnym základom práva žalobcu na vrátenie plnenia získaného sociálnou poisťovňou bez právneho dôvodu nie je žiadne z ustanovení zákona č. 461/2003 Z.z., ktoré nemá samostatnú právnu úpravu nárokov z bezdôvodného obohatenia, ani nerieši situácie, ktoré nastanú v dôsledku nesprávneho postupu sociálnej poisťovne vymáhajúcej náhradu škody (resp. náhradu vyplatených dávok) od zamestnávateľa neprávom. Už samotný regresný nárok poisťovne v zmysle § 238 zákona č. 461/2003 Z.z. predstavuje svojim charakterom osobitný občianskoprávny vzťah, ktorého hmotnoprávny základ síce vyplýva z predpisov o sociálnom zabezpečení, avšak stále má charakter zodpovednostného vzťahu za škodu, t.j. osobitného druhu občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, na ktorý sa v prípade absencie osobitnej právnej úpravy v zákone č. 461/2003 Z.z. (lex specialis) budú vzťahovať všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka (lex generalis § 420 a nasl. OZ) [viď uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 3 MCdo 19/2008]. Pokiaľ zákon č. 461/2003 Z.z. upravuje otázku premlčania napr. v ustanovení § 237 ods. 2, § 238 ods. 5, nevzťahuje sa táto právna úprava na premlčanie bezdôvodného obohatenia, ale zákon výslovne zavádza výlučné a osobitné hmotné právo „Sociálnej poisťovne“ voči tretím osobám na náhradu škody alebo neprávom vyplatených dávok ako dôsledku ich zavineného protiprávneho konania a stanovuje osobitnú objektívnu premlčaciu dobu (10-ročnú), v ktorej sociálna poisťovňa môže a súčasne je povinná uvedené peňažné plnenia od tretích osôb vymáhať. Sociálna poisťovňa tak má zo zákona ustanovenú dlhšiu objektívnu premlčaciu dobu než stanovujú občianskoprávne predpisy, avšak len pokiaľ ide o vymáhanie škody alebo neprávom vyplatených dávok v zmysle § 238 zákona č. 461/2003 Z.z. Táto právna úprava premlčania sa ale neuplatní v prípade nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia, kde sa aj otázky premlčania budú riadiť všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, vzhľadom na absenciu špeciálnych ustanovení zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení.

15. Odvolací súd vychádzajúc z ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka uzavrel, že k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo najskôr dňom zaplatenia poslednej splátky žalobcu voči žalovanej (22. decembra 2008) a k tomuto dňu sa viaže aj začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby. Zároveň zaujal právny názor, že zo strany žalovanej nešlo o úmyselné získanie bezdôvodného obohatenia, v ktorom prípade by platila 10-ročná premlčacia doba. Uvedené právne závery odvolacieho súdu považuje aj dovolací súd za správne.

16. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Táto tzv. subjektívna premlčacia doba je však limitovaná objektívnou premlčacou dobou, a najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je teda stanovená dvojité kombinovaná premlčacia doba, subjektívna, ktorá je dvojročná a objektívna trojročná, resp. desaťročná. Ich začiatok je stanovený odlišne a ich vzájomný vzťah je taký, že sú na sebe nezávislé čo do svojho plynutia, jeho začiatku aj konca. Ak teda

skončí plynutie niektorej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu (viď m.m. rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 5 MCdo 17/2009, 5 Cdo 121/2009, 4 Cdo 256/2010, 5 Cdo 233/2013, 1 Cdo 150/2013, 7 Cdo 327/2014).

17. Pre stanovenie počiatku plynutia objektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je rozhodujúci okamih, kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo. Všeobecne je týmto dňom ten deň, kedy by si oprávnená osoba mohla svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatniť po prvýkrát, t.j. kedy by mohla podať žalobu (actio nata), pričom nie je rozhodujúce, či bola v situácii, ktorá mu uplatnenie práva prípadne znemožňovala (napr. nevedel o práve, výkon práva mu znemožňovala choroba a pod.). Ide o objektívne určený počiatok behu premlčacej doby, ktorý sa odvíja od právnych skutočností, prípadne udalostí, ktorých vznik či existencia sú nezávislé od úrovne vedomia (znalostí) oprávneného subjektu zodpovednostného vzťahu. V zmysle týchto teoretických úvah potom odvolací súd správne určil počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby na deň, kedy žalobca uhradil za žalovanú (ako tvrdí neoprávnene) poslednú splátku vyplateného nemocenského, t.j. 22 decembra 2008.

18. V zásade Občiansky zákonník vychádza z predpokladu, že objektívna premlčacia doba je 3-ročná, ak však ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia tvrdí a preukáže, že bezdôvodné obohatenie na jeho úkor bolo získané úmyselne, uplatní sa 10-ročná objektívna premlčacia doba. Keďže Občiansky zákonník, ani iný občianskoprávny predpis pojem a podstatu úmyselného konania nevymedzuje, vychádza sa v právnej teórii z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom zákone. Úmysel môže byť priamy alebo nepriamy. V prípade bezdôvodného obohatenia o priamy úmysel pôjde vtedy, ak ten kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho aj získať chcel. Nepriamy úmysel spočíva v tom, že ten kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať plnenie, ktoré mu nepatrí a bol s týmto následkom svojho konania uzrozumený. V oboch prípadoch je rozhodujúcim znakom úmyselného konania predchádzajúca vedomosť subjektu, ktorý sa neoprávnene obohatil, o tom, že svojím konaním získava (úmysel priamy) alebo získať môže (úmysel nepriamy) plnenie, ktoré mu nepatrí a na ktoré nemá nárok.

19. Podľa obsahu spisu však žalobca v konaní netvrdil ani nepreukázal (a ani odvolací súd nezistil) žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by viedli k záveru, že žalovaná pri vymáhaní regresného nároku podľa zákona č. 461/2003 Z.z. postupovala s úmyslom získať od žalobcu plnenie, na ktoré nemá nárok a ani také okolnosti, ktoré by preukazovali vedomosť žalovanej (resp. jej zamestnanca) o tom, že koná v rozpore so zákonom č. 461/2003 Z.z. a neoprávnene vymáha regresný nárok. Skutočnosť, že žalovaná aktívne vymáhala peňažné plnenie od žalobcu nepreukazuje jej vedomosť o tom, že na plnenie, ktoré vymáhala, nemala nárok a získavala ho bez právneho dôvodu, ani jej úmysel obohatiť sa týmto spôsobom na úkor žalobcu. Povinnosť žalovanej postupovať aktívne a vymáhať škodu od tretích osôb, ktorá vznikla výplatou dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania, jej ako verejnoprávnej inštitúcii poverenej plnením úloh v zmysle zákona č. 461/2003 Z.z. vyplýva priamo zo zákona. Žalovaná počas celého konania zastávala názor, že postupovala v súlade s § 238 zákona č. 461/2003 Z.z. a uviedla aj argumenty na podporu svojich tvrdení, pričom neuviedla, že by svoj postup v obdobných prípadoch ako u žalobcu akokoľvek menila. V konaní neboli zistené ani predložené také rozhodnutia súdov či záväzné judikáty, v ktorých by už sporná otázka regresu z titulu vyplatených dávok nemocenského voči zamestnávateľovi bola riešená a z ktorých by tak vyplývala nezákonnosť postupu žalovanej voči žalobcovi v čase vzniku bezdôvodného obohatenia a ktoré by dokazovali, že žalovaná mala vedomosť o nesprávnosti svojho postupu a o tom, že nemá zákonný podklad na vymáhanie regresných nárokov na dávkach nemocenského voči žalobcovi. V rámci svojho odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie žalovaná žiadala, aby odvolací súd v prípade potvrdenia napadnutého rozhodnutia pripustil dovolanie k spornej otázke vymáhania dávok nemocenského podľa § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., čo len potvrdzuje skutočnosť, že uvedená otázka nebola do toho okamihu v rámci judikatúry súdov riešená odlišne, a preto ani nemohla vyvstať zo strany žalovanej pochybnosť o správnom postupe voči žalobcovi, ktorá by prípadne mohla svedčiť o jej úmysle. Ani rozhodnutie Krajského súdu v Žiline z 11. októbra 2012 sp.zn. 9Co/154/2012, z ktorého vychádzal žalobca pri uplatnení svojej žaloby, nerieši situáciu oprávnenosti regresných nárokov Sociálnej poisťovne vo vzťahu k dávkam nemocenského, ale výlučne vo vzťahu k dávkam invalidného dôchodku. Navyše uvedené rozhodnutie nebolo z hľadiska

posúdenia úmyslu žalovanej relevantné, pretože bolo vydané až potom, ako malo k vzniku bezdôvodného obohatenia dôjsť. Záver tohto súdu, že právo Sociálnej poisťovne na náhradu vyplatených plení voči zamestnávateľovi nie je možné bez ďalšieho vyvodit' z ustanovenia § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. z dôvodu porušenia predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, nevylučuje, že takýmto zavineným protiprávnym konaním zamestnávateľa v zmysle citovaného ustanovenia bude práve zavinené porušenie bezpečnostných predpisov v príčinnej súvislosti s vyplatením dávok. Keďže v konaní nebol preukázaný ani priamy ani nepriamy úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu, nevznikol ani dôvod pre aplikáciu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby. Z týchto dôvodov bol správny záver odvolacieho súdu, že právo žalobcu je premlčané, pretože 3-ročná objektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 22. decembra 2008 (uhradením poslednej finančnej čiastky žalobcu v prospech žalovanej) a uplynula dňa 22. decembra 2011, t.j. pred podaním žaloby na súd dňa 8. februára 2013. Keďže v prejednávanej veci došlo k uplynutiu 3-ročnej objektívnej premlčacej doby ešte pred podaním žaloby, skutočnosť, že ešte neuplynula subjektívna premlčacia doba, už nemohla zvrátiť následky žalovanou vznesenej námietky premlčania spočívajúce v zamietnutí žaloby.

20. S poukazom na vyššie uvedené bolo právne posúdenie veci odvolacím súdom správne a jeho právny záver súladný so zákonným znením, preto najvyšší súd dovolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP).

21. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi (§ 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP).

22. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.